

HILARI DE CARA
UN LLAC EN FLAMES

BARCELONA 2009

QUADERNS CREMA

Publicat per:
Quaderns Crema, S. A. U.
Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax 934 147 107
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 2009 Hilari de Cara
© d'aquesta edició, 2009 by Quaderns Crema, S. A. U.

Drets exclusius d'edició:
Quaderns Crema, S. A. U.

Il·lustració de la coberta, Leonard Beard

L'autor ha rebut per aquesta obra un ajut a la creació
de la Institució de les Lletres Catalanes, l'any 2007

ISBN: 978-84-7727-465-0
DIPÒSIT LEGAL: B. 12 630-2009

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *març de 2009*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

Gori Desclot, arraulit contra una paret de l'habitació, pensava que hi ha qualche cosa incòmoda en una orgia, s'evidencia amb qualsevol silenci, pausa, canvi o amb l'atzar de la fisiologia. Potser ineluctablement s'estableixen relacions de poder, relacions de competència i de revenja, a estones els papers ancestrals del llop líder, de la femella poderosa, del paper de la mantis religiosa; a estones semblaria que hi ha vençuts que paren el coll per implorar clemència. També hi ha quelcom d'avorrit, d'estèril, potser relacionat amb les ombres fosques de la culpa, amb la incapacitat per al gaudi pur, intemporal, intranscendent i banal, lligat a l'ombra de la transcendència i del sentit, a una dificultat de prescindir de la consciència, d'instal·lar-se més enllà de tot sentit fort, i ser capaços de construir sense ombres, d'entrar en el pur terreny del plaer, en el plaer del plaer.

En Bernat Riera, Gori Desclot i Marc Crespí eren feia estona a l'habitació amb jacuzzi. Les tres búlgares els estaven rentant curosament, rigorosament, primer les perdius amb mans ensabonades que relliscaven per la pell, i les acaraven amb destresa com si eixuguessin un mocador de seda. A mida que ho feien tots anaven assolint símptomes perceptibles de reviscolament, i les búlgares, agenollades, emetien qualche cosa semblant a petits crits de satisfacció. Només s'entien un parell de paraules com ara *dobre* o *tak, tak, rialla, tak, rialla, dobri, tak*, i les rialles eren menta com si els haguessin regalat un osset pelut a cada una. En Bernat i Marc seien en un pam d'aigua, cadascú en un extrem de la banyera amb una al·lota enfeïnada amb els seus

cossos. Una ensabonava Marc i mostrava el cul a en Bernat. Svetlana s'afanyava amb en Bernat i mostrava el cul a Marc i cadascú grapejava amb un cert interès el cos ara d'una, ara de l'altra, les anques lluent i tibants.

De sobte, per darrere de la música dels altaveus, de la remor de l'aigua i dels murmurs de les búlgares, sentiren uns cops forts a la porta i crits de l'encarregada i flastomies d'almenys dos homes. Tot d'una s'obrí la porta i entraren Biel Gost, una al·lota rossa, la *madame* i el madamot del club, tots empenyent-se els uns contra els altres. En Bernat s'aixecà amb la perdiu erecta, ensabonada i plena de bombolles de colors. Marc saludà des del jacuzzi, «¿coneixeu Vera?», digué Biel Gost. «Cridaré la policia», xisclaven a duo la *madame* i el madamot. «Oh, no», va dir Marc. «Que passin. Que passin», va cridar en Bernat amb el sexe apuntant el front de la *madame* Remedios. Remedios vivia a prop del club, tenia un lloro que cantava *Ne me quitte pas*. El madamot, quan tenia gent a ca seva, deixava que el seu ca, un gran danès, s'afanyés a fornicar amb les cames dels convidats, fins que s'empipaven. Llavors treia el ca a la terrassa, que mirava al passeig de s'Arenal, i el ca es pixava damunt un ficus i els vianants.

«La vida és una col·lecció d'ereccions, una successió d'enravenades», va dir qualcú d'ells, i tots, fins i tot qui ho havia dit, varen pensar que, si més no, era una bajanada, i ni tan sols una bajanada brillant, però tampoc no era el moment de filar molt prim: la festa continuava, la *madame* Remedios i el madamot s'havien retirat.

Biel s'havia despullat i ajudava Vera a treure's la roba. Marc seguia els moviments embadalit sense reparar gaire en les sol·licituds de la seva búlgara. Gori arpeggava el seu cos rabassut contra una paret i deixava fer, abstret, Ània, mirant la densitat obstruïda, humida i closa de la gran habi-

tació. Vera emergia nua de les seves robes més rotunda que Venus de l'ostra, més bella que totes les imatges que Marc recordava, com si fos aquella visió d'infantesa de l'alemanya en aquella cala on l'havia dut en Bernat un horabaixa d'agost de feia tants d'anys, durant la seva adolescència enfebrada i malaltissa. Instintivament va mirar en Bernat i va veure que estava massa enfeinat ensabonant-se mútuament amb una de les al·lotes per connectar amb els records de Marc.

Vera i Biel discutien en veu baixa. Ella no volia afegir-se a la festa del jacuzzi i Biel va decidir entrar a la banyera tot sol. Vera va seure en una butaca amb cara d'absència. A Marc li va semblar que un moment havia creuat la seva mirada amb la d'ell. Ara tenia la búlgara d'en Bernat damunt seu, llepant-li els mugrons i el ventre i fregant els seus pits contra el seu cos, tot murmurant paraules en tres o quatre idiomes no gaire discernibles. Biel Gost recitava «*water, water everywhere and not a drop to drink*» mentre fregava un genoll contra les anques llustroses d'una búlgara, «vine, Vera, reina, et presentaré els meus amics», va afegir. Vera no li va fer gaire cas si és que l'havia sentit. La música que sonava era cada vegada més carrinlona.

«Demana beure», va cridar en Bernat. Vera va semblar deixondir-se, va aixecar amb vessa el seu cos daurat i va caminar cap a la porta. Abans que arribés, però, la porta es va obrir i en va emergir el cap de Remedios. «Du gin i tòniques i whisky i xampany». «Baileys», va cridar una búlgara. «I un Jack Daniel's, una botella de Jack Daniel's», va cridar Biel. Vera va demanar qualche cosa a Remedios i la porta es va tancar. Vera va cercar entre les seves robes i a la seva bossa i en va treure paper i una bolla de haixix embolicada en plàstic. Va tornar a seure i es va posar a fer un canut.

*Ha visto più bataglie
la mia sotana
che tutta la marina
americana,*

cantava Biel amb veu ronca i forta. Vera va aixecar la vista de la seva feina. En Bernat va apartar la seva búlgara amb el braç i va demanar un pic i un altre que li traduïssin la cançó; Biel no li feia cas i continuava xipollejant a la banyera. «Mem, ¿em vols dir què vol dir això?». L'aigua feia olor de sabó d'herbes indefinibles, vagament de romaní, d'anet i també de llimones verdes. Dels racons de l'habitació, però, a estones, pujava una pudor de desinfectant perfumat i d'aigües enclotades.

«Són poemes clàssics», va dir Biel finalment. Tenia la búlgara d'en Bernat llepant-li la punxa de la perdiu. «Alta literatura», afegí amb veu de tenor de fira i prement el cap de Svetlana, que era el nom de la búlgara, o el nom que havia donat la búlgara, una altra nomia Ivanna, o això havia dit, contra el seu ventre.

Vera ¿es deia Vera de veritat o era també un nom de guerra? En aquestes guerres tothom tenia un nom de guerra, els clients, les putes, com a altres batalles feia anys, a Barcelona, a les reunions clandestines. Tothom era clandestí, ensabonat, llepat, erecte, gat, banyat i llefiscós. «Camarada, acabaràs malament, és un problema ideològic, ets un liberal, com diu el president Mao, i necessites reeducació ideològica, ets un intel·lectual petitburgès carregat de tics petitburgesos, si fóssim a Xina ara mateix aniries a una fàbrica i després a una comuna agrària i aviat n'hauries après».

*Han' visto più bataglie
le mie mutandine*

*che il general MacArthur
a Filippine.*

«Observa com vas, sembles un *hippy*, ¿t'has fixat com anava vestit Lenin? Amb vestit i corbata!, com Marx, com Engels. Això és respecte per la classe obrera i no aquesta roba de marginat, un lumpen. ¿T'imagines Marx o Lenin arribant tard a una reunió de cèl·lula? ¿Arribant tard i fumat i bor-ratxo? ¿O botant-se una cita de seguretat? ¿Tu creus que s'hauria fet mai la revolució amb gent com tu?».

*Porta Romana bella,
Porta Romana.*

«¿Vols fer el favor d'explicar-me què vol dir això?», bramava en Bernat tot returant com una metralladora. S'havia aixecat i ara la seva perdiu semblava una festa major de bombolles de colors. Va mirar Vera i encara es va sentir més excitat, d'una manera impossible, que li feia mal. Va mirar Gori, arraulit a la banyera com gaudint de l'aigua, amb la mirada absent.

De sobte varen picar a la porta i el madamot va entrar amb un carro ple de begudes. Va saludar cerimoniosament tothom, especialment la perdiu d'en Bernat estesa i flamant com el dit de l'àngel de Sodoma i Gomorra. Va mirar amb reprovació el porro que apurava Vera, que es va eixancar damunt la seva butaca. El madamot es va dirigir a en Bernat. «¿Està bé, així? ¿Falta res?». «Tot bé, mariconàs», va cridar en Bernat, «¿vols la pasta ara?».

«Sí», va cridar el cambrer indignat. I amb veu més suau va afegir, «si no els sap greu, són les normes de la casa».

En Bernat va sortir de la banyera esquitxant el terra i tothom, va acostar-se a la seva roba, en va treure la carte-

ra i va atansar uns bitllets al madamot que els va comptar, en va tornar un parell amb gest de dignitat, va acceptar la propina, però, va fer tres reverències cap al nord, est i oest i va recular cap a la porta. El sexe d'en Bernat assenyalava al sud, i el madamot desaparegué darrere la porta amb un somriure experimentat.

Vera s'aixecà tota nua. Hi havia quelcom de gloriós en el seu cos, i d'arrogant, com si tot allò que s'esdevenia en aquella habitació li fos estrany, li vingués estret o petit. En Bernat la veia com un ésser inabastable, d'aquí a una estona la tindria, tant si no semblava feta per a ell com si realment ho era. Al capdavall, ell convidava, les putes acceptaven els doblers i ell se les boixava. Biel no semblava reparar gaire en ella però sentia que Vera era dels seus, no era una puta normal, era un igual. No el preocupava en absolut el fet que boixés amb altres, allà mateix, d'aquí a uns minuts. Sabia que ella estava per damunt de tot això.

Marc era l'únic que semblava sospesar-la, estudiar-la, avaluar-la. El seu interès era com el resultat d'un reencontre, com si l'hagués coneguda abans d'ara, molt abans, com si fos ella, Vera, si havia entès bé el seu nom, qualcú que hagués habitat des de sempre en els seus records, en les seves expectatives i ara, per accident, hagués aparegut allà, amb aquesta forma, dins d'aquell cos, uns ulls verds que veia llambregar fugaços, aquella cara bella i serena i distant, aristocràtica. Era, ara se n'adonava, no una dona, no tan sols una dona bella, sinó aquella forma persistent i canviant que construeix la gramàtica dels somnis amb diversos objectes, paisatges, històries, lectures, converses, escenes de pel·lícules, tot sobre un teixit de desitjos, impulsos, mancances, expectatives, expulsions, desnonaments. Com si fos la materialització de la Voluntat, de la vida, la seva forma concreta i autònoma en un cos i una aparença singular, però profundament, to-

talment part de la substància general de la voluntat general, de l'essència constitutiva de totes les coses vives.

En Bernat, nu com un cavall, va començar a destapar botelles de xampany, tot agitant-les abans i disparant els taps contra tothom. Les búlgares varen començar a xisclar. Un tap va rebotar en el sostre i va caure damunt del cap de Gori. Vera ballava. Es va servir vodka amb taronjada i va escapar rient de les envestides d'en Bernat. No per gaire temps. En Bernat es va asseure a la butaca i la va arrossegat damunt seu. Ella es va deixar fer i va allargar la mà a la seva bossa, va obrir un condó amb les dents, li va posar el condó i li va seure a damunt. En Bernat amb una copa a la mà cantava *Porta Romana, bella, Porta Romana* a la seva manera i traginava el cos de Vera amb l'altra. Va acabar la feina i la cançó amb un crit de zulu i Vera el va desmuntar, va tornar a agafar els estris i es va fer un altre canut. En Bernat era la imatge de la satisfacció pantagruèlica.

¿De què es tractava ara? ¿Era el seu torn ara o havia de pensar que hi havia tres dones més, les búlgares? Vera era el centre de l'atenció de tots, les búlgares començaven a mostrar símptomes d'irritació.

Amb tot, Marc, potser perquè Vera era una foto fixa de qualsevol idea nigulada, gairebé etèria, no acabava d'entrar en el joc. Va decidir deixar fer les tres búlgares, que ara estaven desenfeinades. Biel i en Bernat practicaven un *gang bang* amb Vera.

Vera xuclava un porro i amb el fum a la boca prenia la perdiu d'en Bernat i mesclava el gust dolcenc i perfumat del condó amb el càlid i desèrtic de la marihuana, amb el sec baf cristal·lí del vodka, mentre Biel la prenia per darre-re com si estigués en un altre món, a cops llargs, lents com una mar de fons, que es trencaven a les seves cuixes, a les seves natges tibants.

Vera es trobava a gust, ara, en aquesta dispersió, amb els doblers que estava guanyant, les robes que es comprava, els viatges a Eivissa, les botigues esclatants del centre de Palma i de Barcelona, els cotxes dels seus clients, la velocitat i les festes, la distància cada vegada més inabastable del seu país, de la seva família, de la tornada improbable, del plaer de les nits ballant com un dervix sobre l'arena fins que sortís el sol, del gust de les gambes i les llagostes i del peix i del vi blanc, de les xocolates i els tiramisús, i la coïtja de l'*speed*, el batec iteratiu de la música al seu ventre, les excursions a la cala de Valldemossa, a es Trenc, la neu de les muntanyes, les mirades de gola dels homes d'aquest país, aquell homenatge a la seva carn, continu, inacabable, el pas del silenci a l'estrèpit lluent i engegador.

«I encara no he acabat», deia en Bernat. Vera fumava el seu canut i no es va donar per al·ludida. En Bernat passà revista a la situació. Veia Marc i Gori relativament absents. Gori s'amollava, i la música aflamencada, la persistència d'un bri d'olor de desinfectant, d'aigüeres embossades, d'humitat que l'olor del sabó, dels perfums frescos de les al·lotes nues, no el podien ofegar del tot, el duien d'aquells instants a temps enrere, i que es molinaven com miques de llesques i estrats.

Gori, al voltant de l'any 74, vivia en un pis del carrer Robadors que li havia llogat una parella de gais holandesos. De nit, devers les dues de la matinada, quan tancaven els bars i els prostíbuls i la música loraila i estripada dels *juke boxes*, només calia esperar una estona curta per començar a sentir un batibull de palanques de ferro, un estrèpit de vidres trencats, corredisses i malediccions, i sirenes de policies. Des del balcó, darrere de les cortines, mai no es cansava de l'espectacle.

Mirà Biel, era l'únic de tots tres que continuava dispers

i impossible, el recordava sempre així, des de petit, sempre imprevisible, amb la seva vida com una esponja, com paisatge de boscos cremats i tornats a créixer, com un eixam d'abelles espantades pel fum.

Barcelona, quan el 1969 hi varen arribar tots tres, encara tenia a la part baixa de l'Eixample, als barris que envolten les Rambles, a la part sud de la Gran Via, aquell aire precari, descurat, una mica sòrdid, com si la postguerra primera s'hagués instal·lat a cada racó dels carrers, de les escales, de les voravies. Feia olor d'embossat, de runes a penes esterrossades, cimentades amb clapes, repintades sense esperances. Feia olor de Zotal i d'una brutor indescriptible feta de rentades insuficients, balderes, sempre provisionals, com si es volgués conservar entre tanta olor rànica de derrota alguna reminiscència d'un temps feliç, i una esperança que omplís un pont damunt el temps. Passadissos llargs i inhòspits, banys petits i refregats i incòmodes, dormitoris atapeïts d'armaris vacil·lants i arnats, de cadires ballarines, de tauletes de nit que feien olor d'espardenyes, de quadres sota planxes quadrades de marbre, de quadres del bon Jesús amb la mà alçada amb la seva nafra corresponent, o paisatges irreconeixibles que s'obrien amb finestres petites a mansardes mig closes, a montpellers plens d'ulls porucs i llençols i pedaços i roba interior gastada i sostenidors grossos, eternament rentats, a lladrucs de cans raters i petaners de gossos llop, de cockers, cans tudats i vells de vídues i jubilats, polsim de gats cansats, de canaris i periquitos, cotorres impertinents i lloros espellofats. I sales i menjadors amb vitrines amb plats polsosos de Duralex, i estris, coberts i salers on l'alumini i els vidres espurnejaven un brill mat que s'estenia i rebotava en làmpades de llàgri-